

Het goddelijke lichaam (recensie Liv Laveyne, De Morgen)

Liv Laveyne (14/01/2010)
De Morgen

Het vergt een zelfverklaarde zot als Jan Decorte om de Griekse tragedie De bacchanten van humor, inzichtelijkheid en bondige helderheid te voorzien. Dat is de grote verdienste van zijn nieuwste voorstelling Bakchai. Vormelijk is dit een typische Decorte, waarvan vooral het gigantische goddelijke lichaam van Benny Claessens als Bacchus in het geheugen gegrift zal blijven. Dat en de immer schoonspeciale taal van Decorte natuurlijk: woorden, neologismen en archaïsmen tegader, in een stuiterende cadans van klanken, maar ook inhoudelijk helder als een klaterend beekje.

Het decor is gewoontegetrouw sober. Op de achtergrond – en niets ter zake doend tenzij door zijn aanwezigheid – staat een levensgrote giraf, recuperatiemateriaal uit Cirque Danton, een voorstelling die Decorte jaren geleden bij het Toneelhuis maakte. In een verkleedhokje zit Dionysus te wachten, totdat hij al dat menselijke gepalaver dat zich voor hem op de scène ontrolt beu is gehoord en beslist: "'t wordt tijd da"k verschijn". En wat voor verschijning is Benny Claessens als blote god!

Aan weerszijden van het podium staan enkele stoeltjes van waaruit mensenpersonages op het verhaal toestappen. Niet om te spelen, maar om het vertellingske te brengen over die nieuwe zelfverklaarde God Dionysus, die niet alleen de koningin-moeder van Thebe, Agave (Sigrid Vinks), in extase brengt, maar ook de "ouwe peekes" (Jan Decorte) doet "wiebbele nenwaggele van de wijn". Dat is niet naar de zin van Pentheus (Sara De Bosschere), de koning van Thebe, die de goddelijke status van Dionysus in twijfel trekt. De afloop is rampzalig: Dionysus strikt hem om een van de riten bij te wonen en laat hem daar verscheuren door zijn bloedeigen moeder.

Het vertellingske wordt in Bakchai geritmeerd door onnozele dansjes, die in de waanzin van het spel fel contrasteren met de beschouwende toon van de rest van de voorstelling. Het siert Decorte dat hij De bacchanten, in tegenstelling tot andere zware bewerkingen, voorziet van lucht en lichtheid. Maar in de tragiek toont hij zich beeldend minder sterk (het witte doek, de slagersschort, de rode verf). Bovendien missen we dat wat zijn eigen stijl overstijgt. Bij Decorte weet je inmiddels waar je aan toe bent, je herkent zijn truken van de foor. Geen maker zou daar genoeg mee mogen nemen.